

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla, . . . 45 lei
6 luni 20
3 luni 10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, **CALEA RAHOVEI—5**
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

Reamintim colaboratorilor și abonaților noștri, doritorii de a lua parte la Banchetul ce Curierul Judiciar va da la 1 Maiu 1910, că înscrierile se primesc la Redacția ziarului de d-l Codreanu până în ziua de 28 Aprilie cor.

S U M A R

Câteva generalități în privința Codului civil al Germaniei, de d-l Gr. V. Maniu.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație s. 1: *Vastina Ilie Troceanu cu Anica M. Paltin* cu o Observație:

Expunerea de motive pentru organizarea cazierelor judiciare în România, (urmare și fine), de d-l profesor I. Tanoviceanu.

Câteva generalități în privința Codului civil al Germaniei

Când, la începutul veacului trecut s'a pus bazele Codului napoleonian, potrivnice și mult puternice curente s'au contopit spre a forma această legislațiune, cea dintâi de caracter universal al timpurilor moderne.

Dar pe când se potoliseră pe de o parte năvalnicele și violentele zbucimări cari au caracterizat dreptul intermediar în primele lui încercări de codificare, pe de altă parte însă, se mai ciocneau încă principii abstracte ale dreptului roman, cu mlădia dar îndărătnică tradițiune a dreptului cunțiar. Și din aceste două curente protivnice, cel din urmă fără îndoială a eșit covârșitor.

Este evident că fiecare popor își închipuie în felul său rânduiala socială, după fondul său tradițional de rasă, temperament, trecut legislativ și grad de civilizațiune. Școala istorică germană, ne-a învățat în această privință că o legiuire ca să aibă o durată asigurată și la rândul ei să fie matcă de alte folositoare legiuiri, ea nu trebuie să fie născocirea mai mult sau mai puțin ingenioasă a unei abstracțiuni metafizice, ci rezultatul determinat al energiilor poporului pe care îl legiferează. Nu se poate crea dintr'o bucată o legislațiune ideală și dacă există puncte de contact între legiuirea unei țări și aceea a alteia, ele rezultă din continuitatea comună a evoluțiunii lor spre progres, nu din asemănări altele, necorespunzătoare realității.

Germania, cu puternica ei individualitate națională, ne oferă pe terenul legislativ o priveliște originală și bogată în învățăminte, de spornică activitate științifică.

Iată un veac, de când ea luptă și pe acest teren, spre a pune o bază națională dreptului său civil, conformă cu spiritul, tendințele și trebuințele timpurilor moderni.

Punctul inițial al acestei mișcări ni se pare a fi lucrarea lui Thibaut, ilustrul romanist german, Über die Nothwendigkeit eines Allgemeinen Bürgerlichen Rechts für Deutschland (Despre trebuința unui Cod civil general pentru Germania), publicată la 1814 în Arhiv für die civilistische Praxis. Thibaut a primit un răspuns strălucit și peremptoriu contra sistemului său aprioric, în celebra scriere a lui Savigny din acelaș an Vom Beruf unserer zeit für Gesetzgebung und Rechtswissenschaft (Vocațiunea timpului nostru pentru legiferare și științe juridice).

Astfel se începe lupta cea mare între școala filosofică continuată de Thibaut și Gönner, și cea istorică a lui Savigny, Eichhorn, Niebuhr, apoi Th. Mommsen și Bluntschli care joacă rolul cel mai preponderant în cultura germană și organizarea Germaniei ca Stat.

Trecând într'un domeniu mai practic, acela al legiferării, observăm că mult timp în Germania nu a existat o legislațiune civilă unică, ci fiecare Stat rival și neatârnat, își avea legislațiunea sa proprie.

Sub influența mișcării filosofice care în Franța a zguduit temelurile dreptului în veacul al optprezecelea răspândindu-se în toată Europa până în țările noastre, apare în Germania prima încercare serioasă de codificare și anume, aceia a Codului prusian dela 4 Iunie 1794 (Allgemeines Landrecht für die Preussischen Staaten), conținând nouă secțiuni și aproape două mii de paragrafe sau articole. Acest cod ocărnuia provinciile răsăritene ale Germaniei, pe când la apus, în țările renane învecinate cu Franța și în cele ducale ale Badenului se menținea Codul Napoleon, iar în regatul Saxon ființa dela 2 Ianuarie 1863 Codul general civil al acestui regat. În fine, în Austria, o reamintim în treacăt, Codul civil general austriac a intrat în vigoare încă dela 1 Iunie 1811, și el a servit ca prototip legiuirii moldovenești, mai înainte de unire. Astfel, la începutul veacului al nouăsprezecelea, deși o parte bună din legislațiune mergea spre uni-

ficare, în totalitate confederațiunea germanilor înfățișă aspectul cel mai vărgat de legiuri, cu sumedenia sa de legislațiuni sau obișnuințe locale ale pământului, cu tradițiunile ei felurite, învâlmășită în rețeaua complicată a feudalismului din alte veacuri mai vechi.

Această stare de lucruri a dăinuit chiar și după unificarea generală a Codului de comerț german.

Prima citire a unui ante-proiect de legiurie civilă pentru întregul Imperiu german, avu loc în Berlin la 1874, sub președenția Excelenței sale d-l Heinrich Eduard Pape, care ne este cunoscut prin fertilitățile sale colaborare, ca reprezentant al Prusiei la alcătuirea Codului general de comerț al imperiului, cum și la alte legiuri însemnate ale Prusiei sau ale Uniunii germanilor din Nord.

O comisiune de unsprezece membrii, în deosebi de cei auxiliari, au pregătit această uriașă lucrare isprăvită și dată la lumină încă dela 1888, împărțită în cinci cărți ca și legiurie definitivă.

Codul civil german conține astfel o parte generală (Allgemeiner Teil, § 1—240) coprinzând principiile comune de drept privat, cu a cărei pregătire și redactare a fost în special însărcinat consilierul ministerial badez Gebhard.

Celelalte patru părți, coprinde fiecare o anumită parte a dreptului privat, și adică :

A doua carte (Zweites Buch: Recht der Schuldverhältnisse), dritul raporturilor de îndatoriri, ori mai simplu despre obligațiuni, cuprinde § 241—853, sau în total 612 articole alcătuite mai întâi de vicepreședintele tribunalului superior al Württembergului von Kübbel, iar după moartea acestuia de profesorul württembergез von Mandry.

Cartea a treia, realie drituri cu glăsuia Condiția noastră Calimac (Drittes Buch, Sachen-Recht), cuprinde § 854 — 1296, în total 442 articole cu a căror pregătire a fost însărcinat consilierul intim al justiției prusiane Johow.

Cartea a patra, dritul familiar (Viertes Buch: Familien-Recht) coprinde § 1297-1921, adică 624 articole și a căzut în sarcina consilierului intim al justiției prusiane Plank.

În fine cartea a cincea, dritul ereditar (Fünftes Buch: Erbrecht), conține § 1922-2353, adică 463 articole, și a fost pregătit de consilierul ministerial bavarez von Schmitt.

Comparat Codului napoleonian, Codul german ne înfățișează astfel o sistematizare cu mult mai metodică a materiei. «Codul francez zicea Savigny, este animat de un spirit revoluționar, ideile politice predomină d'asupra ideilor tehnice, și superficialitatea e așa de flagrantă încât dezordinea legislațiunii franceze este inevitabilă» (Comp. însă Zahariu von Lingenthal, Handbuch des Französischen Civilrechts, D utsche Ausgabe vom Dr. Aug. Anschütz, I, Einleitung, § 16 Über den Werth des Gesetzbuchs).

Spiritul pozitiv al veacului animă noul Cod. Ihering preamărește energia procesurală, în termeni pe cari, mărturisim, nu îi admirăm fără nici o rezervă. «Noțiunea dreptului, zice acest însemnat autor (Der Kampf ums Recht), e curat de practică, de oarece ea coprinde în sine antiteze de scop și de mijloc. Scopul dreptului e pacea, mijlocul pentru a asigura pacea, e lupta, războiul, puterea. Lupta va dura cât lumea. Lupta deci, nu e un ce

străin dreptului, ci este intim legată de esența dreptului: e un element al noțiunii de drept. Ori ce drept în lume n'a fost căcuterit de cât prin luptă, căci noțiunea de drept nu e o concepțiune logică, ci o curată concepțiune a puterii».

«Viața legală în totalitatea ei, continuă scriitorul german, ne înfățișează spectacolul de activitate și de luptă al vieții economice și intelectuale», conchizând că «istoria nu este de cât povestirea opințiilor continue».

Schopenhauer în aceeași ordine de idei, afirmă că «dreptul nu este de cât măsura puterii fiecăruia».

Legiuitoarea german construiește astfel pe un teren foarte pozitiv, legislațiunea sa modernă: ceea ce este real, este și rațional, spune înțelepciunea germană (Hegel, Filosofia dreptului)

Vechiul însă simț de echitate, atât de adâncit în firea acestui neam ales, ese la iveală alternând cu acela cam aprig, cu care noi creștiii în ruginita școală a sentimentalizmului, ne vine adesea greu a ne familiariza și a-l înțelege.

Așa, teoria abuzului de drept despre care altă dată am avut ocaziune a vorbi mai pe larg, e o teorie de echitate și sancționarea acestui principiu e după a noastră părere, cea mai de seamă inovațiune ce s'a putut introduce într-o legislațiune modernă. (Cons. Dr. com., vol. III, No. 558, p. 113).

De asemenea e de remarcă protegierea largă a deținerii (Inhabungsrecht) pe care legiurile celelalte abia o cunosc, instituțiunea contractului real (dinglicher Vertrag), datoria fonciară (Grundschild), ipoteca în propriu său lucru (hypotheca in re propria), sistemul înregistrării fonciare, obligațiunea unilaterală și atâtea altele.

Nerăbdătorii de reforme mai radicale găsesc, și din acest punct de vedere au dreptate, că între Codul napoleonian care a pus temeiurile dreptului modern și cel al împăratului Wilhelm al II-lea, nu există mari deosebiri fundamentale. Ca și Codul napoleon, acest cod are ca bază, un Stat burhez; că îi zice Zivilgesetz sau Bürgerlicher Gesetz e același lucru, adică un cod făcut în vederea și pentru folosul mai ales al claselor de mijloc, astăzi dominante. Sub acest punct de privire Codul german este foarte viu criticat chiar și în Germania impunându-i-se că ține prea insuficient în seamă, ideile de solidaritate socială și de protegiere născute în favoarea celor desmoșteniți, adică a proletariatului muncitor, atât de însemnat factor al Statelor mari industriale.

Este de netăgăduit că astăzi din punctul de vedere social, un curent nou de idei străbate civilizațiunea contemporană, tinzând a înlocui rivalitățile de clase, cu o solidaritate mai mare între ele înrămăiată pe comunitatea de interese.

De aceea, fără a știrbi în nimic bazele actuale pe cari rămân și vor rămâne multă vreme dacă nu totdeauna așezate instituțiunile moderne, fără a știrbi în nimic nici ideea individualistă de proprietate a averilor, nici aceea de libertate a personalității, lumea economică să aștepte să găsească în legislațiunea civilă germană, o mai largă parte de deslegări practice a marelor probleme cari preocupă Statele intrate din o organizație curat militărescă, în faza pe care Herbert Spencer o numește industrială.

O altă impulare ce se mai aduce Codului german,

este că printr'un exces determinist, probă orice fel de interpretare cât de necesară ar fi, practicei și doctrinei (comp. art. 1 alin. 2 și 3 din Codul civil elvețian).

O legislațiune, deși prin durată ce i se destină are ca ideal îndepărtat viitorul, oglindește prin însăși firea lucrurilor numai prezentul, ca și morala evolutivă, ca și cultura intelectuală în genere, ca și tot ce constituie instrumentele mai de seamă ale unei civilizațiuni ce progresaază și să schimbă ea însăși dela o generațiune la alta. Orice progres în legislațiune, corespunde unui progres al fondului asupra formeii. Legislațiunea germană în această privință e mult mai de strictă interpretare ca a francezilor, care îngrădind și dânsa arbitrarul interpretării, nu tae din rădăcina orice progres legal și inevitabil în cursul grăbit al vremii.

Iacă o doua obiecțiune, nu din cele mai puțin grave, ce s'a adus Codului civil german; viitorului îi este hărăzit a spune, întru cât aceste critici sunt întemeiate sau nu.

GR. V. MANIU

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 15 Martie 1910

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Vastina Ilie Troceanu cu Anica M. Paltin

Legea rurală — Preoți. Dacă ei pot dobândi pământuri rurale după legea din 1864.

Preoții nu pot dobândi pământuri rurale, date în baza legii din 1864.

Deciziunea 140/910. — Respins recursul făcut de Vastina Ilie Troceanu în contra sentinței cu No. 218/908 a Tribunalului Romanaji, dată în proces cu Anica M. Paltin.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat V. Papadat din partea recurentei, în dezvoltarea motivelor de casare, și pe d-l avocat G. Barozzi în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

I. «Exces de putere și violarea art. 132 din Constituție și a legii rurale din 1864.

«Am susținut înaintea Tribunalului Romanaji, că Tudor Ștefaneli, improprietărit la 1864 pe terenul care face obiectul procesului, era fratele lui Popa Ion, că acest din urmă a avut un fiu pe Popa D-tru care era tatăl meu, recurenta de azi, și că tatăl meu cu mine am posedat pământul din litigiu de peste 30 ani

«Tribunalul deși constată că posesunea noastră recurenta de azi este de 30 ani, că prin urmare avem prescripția cea lungă, care ne asigură proprietatea însă pe simpla afirmare a reclamantei Anica M. Paltin atribuid tatălui meu calitatea exclusivă de preot prin sentința atacată stabilește că un preot nu poate prescrie un pământ rural.

«Tribunalul afirmă dela sine din oficiu că tatăl meu avea ca meserie principală și obișnuită preoția atunci când el și recurenții am fost și suntem din tată în fiu săteni și cultivatori de pământ și ca atare noi făcând parte din familia improprietăritului Tudor Ștefaneli. aveam dreptul să devenim proprietari pe acest pământ rural prin orice mod legal I-am fi dobândit adică și prin prescripție, aceasta fiind spiritul atât al art. 132 din Constituție cât și al legii rurale din 1864, care declară inalienabile și imprescriptibile aceste pământuri față de toți, afară de comună și săteni cultivatori de pământ.

Tribunalul dar comite un indoit exces de putere, când pe deoarte pe simpla afirmare a reclamantei atribuie autorului nostru meseria exclusivă de preot, iar pe de alta când creează o incapacitate în materie de prescripțiune, neprevăzută de nici un text de lege»

Având în vedere că prin sentința supusă recursului tribunalul a respins apelul făcut de recurenți în contra cărții de judecată No. 445/905 a judelei ocolului Balș, prin care s'a admis acțiunea intentată în contra lor de către intimata Anica Paltin, pentru revendicarea unei buciți de pământ ce face parte din acela cu care unchiul său Tudor Ștefaneli a fost improprietărit la 1864;

Considerând că se constată că înaintea tribunalului recurenta Vastina Ilie Troceanu a invocat ca mijloc de apărare prescripția de lungă durată, de oarece dânsa împreună cu autorul ei Popa D-tru au exercitat asupra pământului în litigiu o posesie de 30 ani; că în contra acestui mijloc de apărare, intimata Anica Paltin a invocat că tatăl recurenței Vastina Ilie Troceanu, fiind preot, nu putea să dobândească pământul dat sătenilor clăcași prin legea rurală, din 1864 și deci nu putea nici să prescrie asemenea pământuri;

Considerând că tribunalul, în urma audierii marturilor propuși chiar de recurentă a constatat în fapt și deci în mod suveran că tatăl recurenței Vastina era preot astfel că nu putea să dobândească pământ rural și în consecință a respins prescripția invocată de dânsa; Considerând că legea rurală din 1864, cerând ca condiție pentru dobândirea unui pământ rural calitatea de sătean cultivator de pământ, a înțeles să excludă pe preoți, căci aceștia au ca ocupațiune principală și obișnuită preoția, iar nu cultura pământului;

Că, prin urmare, tribunalul nu a comis nici un exces de putere și nu a violat nici unul din articolele citate în motivul de casare, atunci când constatând în fapt, pe baza probelor aflate la dosar, că tatăl recurenței avea profesiunea exclusivă de preot fără ca recurenta să fi contestat acest fapt, a hotărât că în această calitate nu a putut să dobândească prin prescripție pământ rural; Că astfel fiind, motivul de recurs cătă să fie respins ca nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge etc.

Observație.—Jurisprudența eră aproape unanimă asupra acestui punct. S'a decis, în adevăr, de mai multe ori, că dreptul de a dobândi pământuri rurale nu aparține preoților, ei neavând decât dreptul de uzufruct asupra pământului dat bisericeii, drept ce li s'a respectat atât prin legea clerului mirean, cât și prin legea Casei bisericelor din 1902. Vezi în acest sens, Cas. rom. Bult. 1904, p. 391 și 1413; *Curierul Judiciar* din 1907, No. 76; C. București, *Dreptul* din 1893, No. 37; Trib. Ilfov, *Curierul Judiciar* din 1907, No. 71 și *Dreptul* din același an, No. 72.—*Contră*: Trib. Ialomița și Buzău, *Dreptul* din 1891, No. 71 și din 1893, No. 37.

Pământul dat după legea rurală pentru biserică, nu se cuvineă deci preotului, ci bisericeii: C. București, *Dreptul* din 1888, No. 69. Vezi D. Alexandresco, tom. III, partea I, pag. 136, *ad notam* (ed. a 2-a).

În urma votării însă, cu efect retroactiv, a legii pentru interpretarea art. 7 din legea pentru regularea proprietății rurale și a art. 1 din legea de la 13 Febr. 1879, pentru menținerea și executarea art. 7 al legii rurale de la 1864, promul-

gată în *Monitorul Oficial*, No. 6 din 7 Aprilie 1910, s'a hotărât că preoții, dascălii de biserici, învățătorii și sătencile pot dobândi pământ rural.

Această lege este, după părerea noastră, foarte bine venită, și îndreaptă o lacună regretabilă care se strecurase în legile anterioare asupra proprietății rurale.

(N. R.)

EXPUNERE DE MOTIVE PENTRU ORGANISAREA CAZIERELOR JUDICIARE

IN ROMÂNIA

(Urmare *)

O dată stabilită utilitatea cazierelor judiciare pentru bunul mers al justiției, administrațiunii și legiferării, lăsând la o parte chestiunile de amănunt, rămân de examinat două chestiuni mai importante, una de ordine juridică și cealaltă de ordine financiară. Sub punctul de vedere juridic, sau mai bine zis al organizării cazierelor, vom căuta să rezolvăm grava problemă a publicității cazierelor, iar sub punctul de vedere financiar vom face calculul aproximativ al cheltuielilor ce vor fi necesare pentru înființarea și funcționarea cazierelor judiciare.

Începem cu prima chestiune.

Cea mai gravă chestiune pe care o prezintă organizarea cazierelor judiciare este aceea relativă la publicitate, adică la dreptul pe care l-ar avea particularii să cunoască și să facă întrebuințare de mențiunile cuprinse în cazierul judiciar.

Se poate ușor înțelege abuzul ce se poate face cu publicitatea cazierelor judiciare.

Un om a comis o infracțiune și și-a suferit pedeapsa; el voește poate să se pocăiască și să-și câștige pâinea în mod cinstit prin muncă. Cu cât însă instituțiunea cazierelor judiciare intră în moravuri, și cu cât concurența muncitorilor devine mai aprigă, cu atât fostul condamnat are mai multă greutate să-și câștige existența prin muncă. Toate porțile îi sunt închise, fiind că prețutindenea i se cere buletinul judiciar, care nefiind curat face ca lumea să se ferască de fostul condamnat. Această situațiune tristă îl descurajază, și-l aruncă în curentul criminalității profesionale. Ne mai putând să exercite o meserie cinstită, fostul condamnat e silit să îmbrățișeze meseria de infractor singura care i este deschisă și nu-i cere buletin judiciar. Cazierul judiciar creat în scopul de a combate recidiva devine astfel el însuș o cauză care provoacă la recidivă.

Inconvenientul e sigur, și devine pe fiecare zi mai simțitor; cu cât lupta pentru existență devine mai aprigă și cu cât cazierul judiciar intră în deprinderi și e cerut de patroni, cu atât mai multă greutate are fostul condamnat să se reclasseze. Astfel se explică faptul că chestiunea publicității cazierelor judiciare nu a preocupat la început pe nimeni, pe câtă vreme astăzi ea constituie problema cea mai discutată și cea mai greu de rezolvat relativ la organizarea cazierelor judiciare.

Acela care, dacă nu cel dintâiu, ori în ce caz cel mai cu autoritate și cu talent, a ridicat chestiunea publi-

cității cazierelor judiciare e d. Léveillé, profesor la Facultatea de drept din Paris. Prin trei articole publicate în ziarul «Le Temps» din 3 și 27 Martie, și 1 Aprilie 1891, printr'un alt articol publicat în «Bulletin de la société générale des prisons»¹⁹⁾, prin un discurs rostit într-o ședință a Societății generale a inchisorilor¹⁷⁾ și în fine altul restit în congresul național francez al patronajului din Lyon¹⁸⁾ d-l Léveillé a arătat marelui inconvenient ce prezintă sub punctul de vedere al reclassării condamnaților liberați, publicitatea cazierelor judiciare, care după eminențntul profesor n'ar fi decât o formă modernizată a infierării și a expunerii publice din vechea legislațiune franceză. «Când cel care a stat în închis are — zice dânsul — ese de acolo și vine să bată la toate porțile, când oferă brațele sale și cere muncă, se lovește de rezistențe patronilor cari consultând mai întâiu cazierul său și văzând o pată, nu mai vor să aibă relațiuni cu dânsul. Cazierul face niște paria, și paria sunt aproape involuntar recidiviștii de mâine».

Cazierul judiciar, după d-nul Léveillé împedică în mod neînțelept și barbar clasarea unui mare număr de liberați, care une-ori sunt foarte demni de interes»¹⁹⁾.

Ce e drept că d-l Léveillé deși radical în politică, e un moderat în reforma cazierelor judiciare pe care a preconizat-o.

Dânsul distinge între liberații care merită și aceia care nu merită interes, declarând formal că nu se preocupă decât pentru cei dintâiu, adică de aceia care n'au comis o infracțiune mare, sau cari, eșiți de mult din închisoare s'au purtat foarte bine. În cât pentru infractorii nemeritanți d-l Léveillé zicea: «Dar pe de altă parte, nu voese cu riscul și în paguba siguranței generale, să acopăr cu un văl binevoitor antecedentele celor mai răi infractori. Nu voese să sacrifice totul acestei himere compromițătoare și deserte: reclassarea în Franța chiar a tuturor rău făcătorilor nedemni. Acest rezultat declar că nu-l urmăresc, nu lucrez pentru el, și nu-l doresc de loc»²⁰⁾.

O dată născută discuțiunea, s'au susținut trei sisteme de diferite persoane care s'au ocupat de problema publicității cazierelor judiciare.

1. Un prim sistem susține clandestinitatea absolută. Partizanii acestui sistem pretind că numai cu clandestinitatea absolută s'au evitat inconveniente pe care le-am arătat, și, în același timp, se redă cazierelor judiciare finalitatea lor primitivă de a fi niște auxiliare ale justiției repressive.

Acest sistem a fost susținut în Franța de d-nii Bé-ranger, Cazot, Dumas, H. Forcrand, și de compatriotul nostru d-l avocat Mironescu,²¹⁾ dar a întâmpinat pretutindenea o crâncenă împotrivire. În Italia completă clandestinitatea a suferit o înfrângere completă, nefiind susținută de nimeni în corpurile legiuitoare²²⁾. Chiar d-l Bé-ranger, aprigul său apărător în Franța, nu a avut curajul să o susțină în Senat, și în ședința din 8 Decembrie 1898, vorbind de clandestinitatea absolută dânsul

¹⁹⁾ Bulletin de la Société générale des prisons. 1893, p. 37 și 51.

¹⁷⁾ Ibidem. Ședința din 18 Noembrie 1891. Bulletin 1891, p. 1047 și 1060.

¹⁸⁾ Compte rendu du congrès national de patronage Lyon 1894, p. 25—29; 89, 153—157.

¹⁹⁾ «Le Temps» din 30 Martie 1891.

²⁰⁾ Le Temps din 3 Martie 1891.

²¹⁾ G. Mironesco, Traité théorique et pratique du casier judiciaire. Paris 1899, No. 135, pag. 240.

²²⁾ R. de Notaristefani. La legge Lucchini sul Casellario giudiziale. Verona 1902, pag. 119 col. 2-a.

mărturisează că „această soluțiune are preferințele mele», dar adaugă imediat «*totuș nu am curajul să v'o propun*»²³⁾.

2. Al doilea sistem, al publicității absolute, sau, după cum s'a numit de unii, al menținerii statu-quo, a fost susținut în Franța de foarte multe persoane, între care vom cită pe d-nii L. Bonneville de Marsangy fiul inițiatorului cazierelor judiciare, avocații generali Dubois și de Vence, profesorul dela Facultatea de drept din Paris Berthélémy, consilierul Petit și judecătorul de instrucțiune Poittevin. În Italia a fost susținut de d-nu Berenini și de profesorul Majno²⁴⁾.

Susținătorii acestui sistem spun că cererile numeroase de buletine judiciare numai la tribunalul Senei 250.000 pe an, probează că instituțiunea cazierelor judiciare, ca mijloc de informațiune pentru particulari, a intrat în moravuri, și nu e bine a suprima această cinstită și puțin costisitoare sorginte de informațiuni, care desigur ar putea să fie înlocuită prin alte mijloace de investigațiune mai vexatoare și costisitoare.

3. Sistemul al treilea, acela al publicității restrânse, pare azi sistemul cel mai preferat de legiuitori; el a fost adoptat atât de legiuitorul francez, cât și de cel italian, care sunt printre ultimii care au legiferat materia cazierelor judiciare.

Având să alegem între acesta trei sisteme, e unul pe care l'am înlăturat fără multă îndoială; acela al clandestinității absolute.

Acest sistem poate fi folositor infractorilor, care grație lui pot năzuși să usurpe orice situațiune socială, nu poate folosi însă oamenilor cinstiți și moralității publice în favoarea cărora trebuiesc făcute legile. Orice s'ar zice de susținătorii acestui sistem, nu putem admite ca vâul lorului să se întindă peste tot, ca asasinul, or de multe ori pușcăriușul, dupe oarecare trecere de timp să aibă dreptul să dispute oamenilor neprihăniți locul care li se cuvine în organizațiunea socială. Inferatul justiției să se mulțumească cu existența prin muncă; el nu are drept să năzuiească mai sus; pâine prin muncă, da; demnități și onoruri, nici odată! Acela care nu s'a condus bine el însuș, n'are dreptul să pretindă să conducă pe alții.

Azi mai cu seamă, când prin răspândirea instrucțiunii și din cauza progreselor democrației, a crescut foarte mult numărul aspirațiilor de funcțiuni publice, necesitatea selecțiunii se impune, funcționarii nu se cuvine să fie recrutați din pușcăriiașii sau din liberații pușcăriilor!

Dacă respingem ideia clandestinității absolute pe motivul că osânditul are drept la pâine prin muncă cinstită, nu însă la onoruri și demnități, implicit respingem și sistemul publicității absolute, care, putând împiedica pe liberat să-și câștige pâinea, îl împinge pe povârnișul recidivei.

Rămâne dar sistemul al treilea, acela al publicității restrânse, care ni se pare că presintă cele mai puține inconveniente; zicem puține, căci sistem perfect și absolut lipsit de inconvenientu nu s'a găsit până acum. Acest sistem, care face distincțiune între buletinul judiciar și certificat, ni se pare cu atât mai rațional, cu cât actualmente cazierele judiciare tind din ce în ce mai mult să cuprindă mențiuni mai numeroase și de natură variată, spre a putea răspunde la diferitele trebuințe sociale.

Dacă ar fi vorba de un simplu cazier judiciar penal, conținând numai condamnățiuni penale, și servind numai

pentru constatarea recidivei, greșit că extractele liberate ar trebui să nu omită nimic din ceea ce este cuprins în cazier. În materie penală, judecătorul trebuie să cunoască tot trecutul inculpatului. Dacă pentru a pronunța o bună hotărâre penală, uneori e necesar ca judecătorii să cunoască purtarea ascendenților criminalului, cu atât mai mult ei nu pot lăsa la o parte antecedentele vieții sale, care singure pot să ne lămurească întreaga sa personalitate. De aceea noi punem principiul că judecătorii penali trebuie să se comunice extractul complet al tuturilor buletinelor din cazier (art. 4; pentru ei nu există nici o deosebire de mențiuni între buletinele No. 1, pe care le posedă greșa, și buletinul No. 2, care li se trimite, afară de redacțiunea prescurtată a buletinului No. 2, având de seop a resumă mai multe buletine pe o singură foaie.

Judecători penali trebuie să știe totul, căci ei sunt în stare să aprecieze valoarea antecedentelor judiciare ale unui inculpat.

Dar când nu mai e vorba de judecata unui inculpat, ci de reclassarea lui?

Depinde.

Voeste o slujbă a Statului, a județului or a comunei? Trebuie de asemenea să se știe totul. Aceia care aspiră să devină servitorii Statului, județului sau comunei trebuie să fie modelul tuturilor virtuților, trecutul lor trebuie să fie bine cunoscut de toată lumea și lipsit de orice prihană, și acesta pentru două motive. Mai întâiu pentru că acești servitori fiind cei mai înalți în organizațiunea socială slujesc de pildă altora, și al doilea fiindcă Statul, județul sau comuna, nu pot așa de bine ca particularii să privegheze pe aceia cărora le incredințează conducerea afacerilor publice.

De aceea buletinele No. 2, care se vor da Statului, județului, comunelor or autorităților dependente de ele, vor cuprinde ca și buletinele acordate judecătorilor, un extract complet al tuturilor mențiunilor de pe buletinele No. 1, cuprinse în cazierul judiciar.

Dacă însă fostul pușcăriiaș voeste să-și câștige existența prin muncă, societatea este datoare să împedice abuzurile ce s'ar putea face cu cazierul judiciar; nu poate însă și nu e datoare să împedice consecințele inevitabile ale faptelor comise de inculpat.

Două măsuri au fost luate de lege pentru a evita abuzurile.

Mai întâiu s'au pedepsit toți aceia care, funcționari sau particulari, s'ar servi de certificat judiciar al unei persoane, în alt scop decât acela pentru care a fost acordat.

Al doilea, s'a preseris formal că certificatul penal nu se va acordă decât arătându-se un interes legitim, și el nu va cuprinde decât mențiunile ce vor fi necesare scopului pentru care s'a cerut. Adăugăm că în acest caz, pentru acordarea certificatului, trebuie încuviințarea președintelui tribunalului, dată după concluziunile procurorului.

Evident că acest sistem nu poate împiedica toate abuzurile; un individ, care a obținut un certificat arătând un scop legitim, poate desigur, bravând pedeapsa, să lovească într'un fost condamnat, și să-l împedice să-și câștige pâinea în mod cinstit prin muncă, arătând certificatul judiciar persoanei lor care voeste să servească fostul condamnat. Deasemeni patronii, cu trecerea timpului, și cu mărirea concurenței, se vor depinde a cere certificatul penal, și atunci evident că fostul condamnat va avea multă greutate ca să-și câștige mijloacele de existență.

²³⁾ Journal officiel. Debats parlementaires. Sénat, séance du 8 Dec. 1898, pag. 965 și urm.

²⁴⁾ Notaristefani. Op. cit. pag. 54.

Nu tăgăduim aceste inconveniente, însă credem că în țara noastră cel puțin actualmente, ele nu sunt atât de simțitoare ca în celelalte țări. Pe deoparte lupta pentru existență în clasa lucrătorilor nu e așa de aprigă la noi ca în Occidentul Europei, pentru ca să întrebuințeze contra foștilor condamnați arma pe care o oferă cazierul judiciar, iar pe de alta va trece mult timp până când să intre cazierul judiciar în moravuri, și să fie cerute acelora cari voese să-și câștige existența muncind la particulari. Înțelegem ca Italia în care cazierul judiciar funcționează de peste 40 de ani, și Franța unde ele au fost introduse la jumătatea veacului trecut, să fie îngrijite de abuzurile ce se fac de cazierul judiciar, și să ia măsuri mai drastice în contra acelor cari lovesc în scopul urmărit de legiutor. De aceea în aceste două țări, și mai ales în cea din urmă, legiutorul a diferențiat profund cuprinsul cazierului judiciar de acela al certificatului penal, dispunând că multe din mențiunile cazierului, nu se vor trece în certificatul penal²⁵⁾. Afară de aceasta, în Franța, după oare care trecere de timp chiar condamnațiunile penale cele mai grave, nu se mai trec în certificatul penal; se oferă astfel, după cum s'a zis, reabilitarea de drept (Art. 8 din Legea fran. modificată din 11 Iulie 1900).

Nu am admis această reabilitare de drept, mai întâiu fiindcă legea noastră penală n'a admis nici chiar reabilitarea judiciară, și al doilea fiindcă credem că certificatele date de autoritățile publice trebuie să fie expresiunea adevărului. Legiutorul nu trebuie să organizeze, după cum s'a zis, *minciuna legală*, sau mai exact vorbind, falsul, în scripte publice, legal.

Sistemul francez, cu prea marea lui sollicitudine pentru foștii condamnați, a fost viu criticat în Franța. «Creând—zice d-l Jouvenet—pentru uzul condamnaților un cazier de fantazie, destinat în spiritul său a înlesni reclassarea, legiutorul a făcut, după noi, o operă greșită și pentru aceia pe care a voit să-i protejeze și pentru aceia care n'au suferit nici odată rigorile legii».

«Ce se va întâmpla, în adevăr, cu noul buletin? Publicul se va feri de acest document falsificat, și-l va înlocui cu cercetări mai vexatorii și mai riguroase. Până acum, eră destulă producțiunea unui extracto curat de orice mențiune, pentru că lumea îl știă sincer. Acesta nu eră, desigur, un titlu suficient pentru candidatura la premiul Montyon, dar cineva putea să se încredă în el, și interesații se mulțumeau cu acest certificat. Astăzi, cazierul cel mai imaculat nu va mai probă nimic. Va rămânea totdeauna o bănuială: acela care l'presintă va fi putut să sufere altă dată o condamnațiune infamantă, va fi fost condamnat de mai multe ori, va fi greșit grav contra moralei și onoarei, și totuș nimeni nu va ști nimic».

«Cum voiți dar să se încredă cineva în acest buletin No. 3, care va organiza minciuna legală? Culpabili pe cari legea a voit să-i ocrotească vor fi cei dintăiu care vor suferi din cauza ei»²⁶⁾.

La rândul său d. E. Faguot, eminentul critic francez zicea vorbind de sistemul francez «Cazier judiciar, mor-

mântul secretelor. Când se va cere cazierului judiciar revelațiuni asupra trecutului oamenilor, el va răspunde «Ah! acest lucru! acesta e secretul meu profesional»²⁷⁾.

Insuș Ministrul de justiție eră ostil acestui certificat fals; în ședința Senatului din 8 Decembrie 1898 dânsul zicea: «Mai bine aș voi ca facultatea de a cere extras de pe cazierul judiciar să fie rezervată autorităților judiciare sau administrațiilor publice decât să fiu expus să fac să se libereze, sub garanția guvernului, certificate incomplete, inexacte, care nu vor produce decât unul din aceste două rezultate: sau vor înșelă particularii care vor voi să se conducă după ele, sau nu vor inspira nici o încredere, și nu se va mai preocupă nimeni de ele».

Aceasta ni se pare adevărul. Alegerea unui legiutor credem că trebuie să fie nărginită în aceste două soluțiuni: sau certificat cinstit sau nedare de certificat la particulari. Nu vom certificate false, căci pentru câțiva greșiți cari se căsesc, nu trebuie să lăsăm bănuiala pe toți oamenii cinstiți, și să-i punem în imposibilitate de a probă că n'au fost niciodată condamnați penal.

Iată pentru ce, luând măsurile putinoase în contra abuzurilor, am dispus ca în certificatul penal să se cuprindă toate condamnațiunile penale. Mai târziu, dacă practica va semnală inconvenientele acestui sistem pentru foștii condamnați, negreșit că va fi trebuit de o nouă lege care să țină seamă de necesitatea reclasării foștilor condamnați. De acest lucru ne-am preocupat și noi prin legea de față, însă această preocupăune a fost la noi secundară, principalul scop al legii ce prezentăm fiind constatarea recidivei în interesul legiferării, prevențiuni și represuniuni penale.

Ne mai rămâne un ultim punct de examinat, cheltuellele înființării și funcționării cazierelor judiciare. Sotofim că este bine să zicem câteva cuvinte și în această privință, fiindcă numai din cauza temerii cheltuelilor, mai mulți Miniștrii de justiție din România²⁸⁾, au ezitat să introducă instituțiunea cazierelor judiciare, deși recunoșteau de altmintrele marele sale foloase.

Desigur că evaluățiunea acestor cheltueli nu poate fi făcută decât cu aproximațiune, însă e bine ca dela început să spunem că cheltuellele introducerii și funcționării cazierelor judiciare nu vor fi mari.

Mai întâiu în ceea ce privește funcționarea cazierelor judiciare, cheltuellele sunt foarte mici, aproape nule. În Franța, cel puțin până când nu se introdusesse încă certificatele minciunoase, instituțiunea cazierelor judiciare departe de a costă ceva pe Stat, eră un, cum zice d-l Theureau «un capitol de venituri»²⁹⁾ Încă din anul 1865, tinând seamă de câștigul pe care Statul îl realisă dela certificatele date particularilor, eră o compensățiune între venituri și cheltueli, care se urcau la aproape 70.000 lei pe an³⁰⁾. De atunci însă uzul cazierelor judiciare răs-pândindu-se foarte mult în Franța, a ajuns ca sumele încasate dela particulari pentru liberarea certificatelor penale să întrecă cu mult sumele ce se plătesc grefierilor pentru cercetarea cazierelor și liberarea certificatelor atunci când sunt cerute în interesul represuniuni.

Punând ca o condițiune necesară certificatul penal pentru toți aceia care cer funcțiuni publice, Statul ar putea încasă o sumă, care unită cu aceia care s'ar obține dela certificatele liberate altor persoane, ar putea formă o cifră care la început aproape ar egala, iar mai târziu ar întrece suma ce se plătește grefierilor pentru

²⁵⁾ Le Gaulois, 22 Martie 1899.

²⁶⁾ Si din alte țări. Vezi Despatys, op. cit., p. 283.

²⁷⁾ Louis Theureau. Les casiers judiciaires, Paris 1892, p. 30.

³⁰⁾ O. Despatys, Op. cit. p. 136 și 179.

²⁸⁾ În Italia a mai fost și o altă cauză a acestei diferențieri, pe care a spus-o d-l Pierantoni în ședința Senatului italian din 22 Ianuarie 1902. Cu sistemul actual numeroasele mențiuni de acuzări, cari n'au atras condamnări, or de ușoare infracțiuni comise de lucrătorii noștri judecați de tribunalele străine, au făcut să se exagereze trista apreciere relativ la criminalitatea italiană. «Vezi Nataristefani, op. cit. p. 104, col. 1.

²⁹⁾ P. Jouvenet. Etude sur le casier judiciaire. Paris 1900, p. 300 și 302.

formarea buletinelor din cazierul judiciar, și pentru liberarea lor autorităților dependente de Stat ³¹).

Bine înțeles că cheltuiala pentru funcționarea cazierelor judiciare nu este necesară decât în cazul când s'ar stabili ca grefierii să aibă o plată pentru redacțiunea buletinelor. Socotim că acest lucru este drept din cauza muncii și responsabilități ce li se impune prin legea de față. Inșă serviciul făcut pentru Stat, fiind o datorie a funcționarului, credem că redacțiunea buletinului No. 1 din cazierul judiciar, precum și liberarea buletinului No. 2 atunci când e cerut de Stat și autoritățile dependente de dânsul, trebuie să fie făcute de grefier fără plată. In schimb buletinul No. 2 eliberat județelor, comunelor și autorităților dependente de dânsese să fie făcute pe coală timbrată de 1 leu, iar certificatele liberate particularilor pe coală de doi lei.

Va trebui inșă, pentru buna funcționare a cazierelor judiciare, înființarea a doua posturi noi, unul pentru cazierul central, pe lângă Ministerul Justiției, și altul pentru cazierul Tribunalului Ilfov, care fiind cel mai încărcat din toate, trebuie să aibă un funcționar special însărcinat cu conducerea cazierelor judiciare. Ambele posturi împreună nu ar costa pe Stat mai mult de 5000 lei pe an.

Aceasta pentru funcționarea cazierelor judiciare.

In cât pentru instalare sunt trebuincioase două feluri de cheltuieli:

Mai întâi cheltuel de material: rafturile și cutiile de lemn vor costa între 500 și 1000 de lei pentru fiecare tribunal, inșă aceste cheltuel trebuie să fie suportate și la noi, ca in Franța și Italia, de autoritățile administrative locale, fiind cheltueli județene (Circul Min. just fr. din 6 Noembrie 1850 § 3 No. 1 ³²). Suma necesară trebuie prevăzută in bugetul fiecărui județ, și se va plăti odată pentru totdeauna; in ea se va cuprinde și plata necesară pentru hârția buletinelor din primul an, rămânând ca in anii următori să se prevadă o mică sumă pentru hârția buletinelor.

Rămâne o altă cheltuială de instalare, singură mai importantă.

Când se vor introduce cazierele judiciare, va trebui pentru ca această instituțiune să dea imediat roadele sale, ca să facem și noi ceiace s'a făcut in Franța in 1850, adică să se transforme in buletine condamnațiunile penale din ultimii 20 de ani. Această muncă suplimentară a grefierilor va trebui să fie plătită, cum a fost plătită și in Franța.

La cât se va urcă această sumă?

E greu de precizat de mai nainte altfel de cât cu aproximațiune.

D. Theureau spune că pentru stabilirea tuturor cazierelor judiciare din Franța și din Algeria s'a cheltuit 200.000 lei ³³), ceiace ar face, proporțional pentru noi 40 sau 50.000 lei. Credem inșă că trebuie să ne așteptăm la o sumă mai mare, din cauză că criminalitatea țării noastre este proporțional cu mult mai ridicată decât eră criminalitatea Franței între anii 1831/1850. De acia ar fi bine să se prevadă o sumă de 75.000 lei pentru plata buletinelor de pe anii 1877 până la 1907, și 5 or 6 mii lei pentru inspectarea sau verificarea lucrărilor grefierilor. Suma de 75.000 lei se va împărți grefierilor la finele lucrării proporțional cu numărul buletinelor formate.

Aceasta va fi singura cheltuială mai insemnată ce va fi necesară pentru introducerea cazierelor judiciare in țara noastră, și desigur că ea nu e mare dacă vom ține seamă de marele și multiplele foloase ale acestei instituțiuni, pe care un scriitor francez a calificat-o «un arbore puternic ale cărui ramure ocrotitoare se întind, împărțite nemărginit, pe toate părțile organismului social ³⁴).

Ar fi de altmintreala straniu ca România care, cea dintâiu in Europa a adoptat sistemul identificării antropometrice, abia 7 ani după introducerea lui in Franța, când nu eră adoptat de nici o altă țară, să nu introducă nici după 57 de ani Cazierele judiciare care astăzi formează, după cum s'a zis «o practică universală ³⁵), și care incontestabil că sunt cu mult mai folositoare.

Orcine cunoaște mecanismul ambelor instituțiuni, înțelege ușor că dacă instituțiunea cazierelor judiciare poate trăi, și chiar a trăit mult timp in Franța, fără identificarea antropometrică, inversul, adică identificarea antropometrică fără caziere judiciare stabilite la grefa fiecărui tribunal de județ, nu poate da rezultate apreciabile. Cazierele judiciare sunt indispensabile pentru constatarea recidivei, iar identificarea antropometrică nu e decât un mijloc pentru înlăturarea fraudelor acelora care își ascund numele, prin urmare o simplă clectare și perfecționare a cazierelor judiciare, care naturalmente servese drept bază sistemului identificării antropometrice.

Prin urmare, introducerea cazierelor judiciare in țara noastră, va avea încă un folos, acela de a da un rost și o importanță mai considerabilă serviciului antropometric, care pe lângă alte merite are și pe acela de a fi sub punctul de vedere cronologic, al doilea in Europa.

L E G E

PENTRU

INFIINȚAREA CAZIERELOR JUDICIARE

Art. 1. — Grefa fiecărui tribunal de județ primește buletinele No. 1 ce-i sunt trimise și in care se conține in extract hotăriri definitive pronunțate contra persoanelor născute in județ de judecătorii români or streini, fie ordinari fie speciali. Dupe verificarea identității in registrele stării civile, grefa așează buletinele in cazierul respectiv dacă hotăririle se raportă la cazurile următoare:

a) In materie penală fără distincțiune între cele de condamnare, absolvire, achitare sau neurmărire, emanate dela autoritățile de instrucțiune or de judecată, in contradictoriu, in contumacie or in lipsă, și chiar când ar fi vorba de nebuni și de minori prevăzuți de art. 57 și 62 din Cod. pen.;

b) In materie civilă și comercială, când se declară starea de interdicțiune sau de faliment;

c) In materie disciplinară, când decisiunea pronunțată de autoritatea judecătorească sau administrativă, atrage sau edictează incapacități;

d) In materie administrativă când e vorba de expulsoarea streinilor.

In afară de buletinele No. 1 primite, grefa fiecărui tribunal de județ își formează și ea asemenea buletine din toate hotăririle definitive sau rămase definitive, pro-

³¹ Confr. in acest sens Circul. Min. just. italian din 6 Dec. 1865 in Despaty, op. cit. p. 217; și Circul. Min. de justiție francez din 6 Nov. 1850 § 9. Eod. loco p. 298.

³² O. Despaty, op. cit. p. 10.

³³ L. Theureau, Les casiers judiciaires. Paris 1892, p. 30.

³⁴ Jouvenet, Etude sur le Casier judiciaire Paris, 1900, p. 296.

³⁵ Ibidem p. 295.

nuțate de tribunal contra persoanelor născute în județ; și după verificarea identității în registrele stării civile, le așază în cazierul respectiv.

Acolo unde tribunalul are mai multe secțiuni, cazier-urile judiciare se vor păstra la secțiunea I-a, căreia celelalte secțiuni vor trimite buletinele No. 1, spre a proceda în modul mai sus arătat.

Art. 2. — Când e vorba de o condamnățiune penală, se va face mențiune în buletinul No. 1, de modul și timpul în care pedeapsa a fost suferită, sau dacă n'a fost, în tot or în parte se va face mențiune de amnistia, grația, comutarea altă cauză care a împiedecat în total sau în parte executarea pedepsii.

Se vor scoate din cazier și se vor distruge buletinele reformate printr'o deciziune de rectificarea a cazierului judiciar, buletinele persoanelor al căror deces va fi dovedit sau cunoscut cu siguranță, și buletinele persoanelor cari au implinit 80 de ani, afară dacă se va ști cu siguranță că ele sunt încă în viață.

Se vor distruge de asemeni buletinele pentru contravențiuni dupe trecerea de 3 ani dela data când condamnarea a devenit definitivă.

Art. 3. — Cazierul judiciar central instituit la Ministerul justiției și depinzând de biuroul statistic, va primi buletinele No. 1 relative la persoanele născute în streinătate sau al căror act de naștere nu s'a găsit.

Relativ la aceste persoane buletinul va conține în același timp semnalmentele antropometrice.

Art. 4. — Extracte de pe buletinele No. 1 se vor da atât Statului, județelor, comunelor și autorităților dependente de dănsule, cât și particularilor.

Extractele date Statului, județelor, comunelor și autorităților dependente de dănsule, vor purta numele de buletin No. 2 și vor conține rezumatul integral al tuturor mențiunilor din buletinele No. 1.

Extractele care se vor da particularilor vor purta nume de certificat și nu se vor da decât cu următoarele condițiuni, care însă nu se vor cere când o persoană cere propriul său certificat.

a) Să probeze către președintele tribunalului un interes legitim;

b) Să ceară să se extragă din buletin numai ceia ce este necesar interesului urmărit;

c) Să se ia concluziunile ministerului public. În certificat se va face mențiune de scopul pentru care el a fost dat, precum și de dispozițiunile art. 5 alin. 1-ii.

În nici un caz nu se vor menționa în certificatele date particularilor, hotărârile de achitare or de absolvire, precum și ordonanțele de neurmărire.

Ministerul public sau partea nemulțumită pe dispozițiunea președintelui tribunalului, pot face apel către Prim-președintele Curții de apel, care statuează definitiv și fără recurs, în urma concluziunilor Ministerului public.

Apelul se va face pe coală timbrată de cinci lei, în termen de 10 zile dela data pronunțării președintelui tribunalului asupra petițiunii prin care se cere certificatul.

Președintele nu va ordona să se dea certificat, în cazul când concluziunile ministerului public ar fi contrarii cererii, decât dacă i se va proba că a trecut 10 zile de la pronunțare și ministerul public n'a făcut apel.

Acordarea sau refuzarea certificatelor de pe buletinele din cazierul judiciar central, depinde exclusiv de Ministerul justiției, care va decide singur fără drept de apel, însă conformându-se celorlalte dispozițiuni mai sus arătate, relative la darea certificatului la particulari.

Când o persoană cere propriul său certificat, ea se va

adresă greșii or Ministerului, care vor avea grijă să constate identitatea persoanei.

Art. 5. — Oricine, fie în scop de răzbunare, fie pentru concurență, fie în alt scop rău, se va servi de buletinul No. 2 or de certificat în alt chip decât acela pentru care s'a dat, se va pedepsi cu închisoare dela 15 zile până la un an și cu amendă dela 26 până la 2000 lei.

Cu aceeași pedeapsă se vor pedepsi și funcționarii de orice rang, care vor comunica particularilor cuprinsul buletinelor trimise la autorități, sau vor fi cerute buletinele în numele autorității publice, însă în propriul lor interes.

Art. 6. — Oricine spunând fals numele altuia în locul propriului său nume, sau făcând declarațiuni false asupra stării civile a unui prevenit, a pricinuit nedreapta înscriere a unei persoane în cazierul judiciar, se va pedepsi cu închisoare dela o lună până la doi ani.

Acela care va declara un nume imaginar, sau un nume care nu este al său, se va pedepsi cu închisoare dela 1 lună până la 6 luni, chiar dacă falsa declarație nu a pricinuit nimănuia vre-o pagubă.

În amândouă cazurile, pedeapsa se vor pronunța fără aplicarea de circumstanțe atenuante și se vor executa dupe îndeplinirea primei pedepse.

Art. 7. — Greșierii sau orcare alte persoane însărcinate cu facerea buletinelor or cu darea certificatelor, care vor inscrie inexact, or vor omite contrariul dispozițiunilor legii, mențiunile prevăzute în art. 1 al legii de față, se vor pedepsi cu amendă de 5 până la 25 lei, iar dacă faptul a fost făcut intenționat, cu destituirea și închisoarea de la 1 lună până la un an, fără să se poată face în acest caz aplicarea art. 60 din C. Pen.

Chiar dacă faptul este neintenționat, el atrage destituirea dacă a intervenit trei condamnățiuni la amendă rămase definitive.

Art. 8. — Îlvindu se dificultăți pentru aplicarea legii de față, sau cerându-se îndreptări în inscripțiuni ori în buletinele sau certificatele liberate dupe cazierul judiciar, va statua asupra lor președintele tribunalului județului în care s'a născut persoana de care este vorba, sau prim-președintele tribunalului Ilfov, dacă persoana s'a născut în țară streină, or nu se poate ști cu locul nașterii. Ministerul public va fi totdeauna ascultat.

În privința apelului se va urma în totul dispozițiunile art. 4.

Art. 9. — Buletinele și certificatele liberate conform legii fac deplină dovadă până la proba contrarie, pentru administrarea căreia, se va putea acorda o singură amănare.

Art. 10. — Se vor extrage din codicele de hotăriri judecătorești toate mențiunile cuprinse în art. 1 al acestei legi, spre a formă buletine, începând dela 1 Ianuarie 1886. Nu se vor formă buletine pentru persoanele a căror moarte este cunoscută cu siguranță.

Art. 11. — Un regulament de administrațiune publică va regulă amănunțite de aplicare ale legii de față, prevăzând în același timp plata greșierilor pentru buletine și pentru certificate.

I. TANOVICANU

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, sau să plătească la prezentare numai în mâna încaștorilor: I. RIVEANU pentru provincie și I. ST. TUDOROIU pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea, învestite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.